

Súd: Krajský súd Nitra  
Spisová značka: 15Co/37/2014  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4312217125  
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2014  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Hritzová  
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4312217125.2

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Hritzovej a členov senátu JUDr. Jána Bzdúška a JUDr. Pavla Lukáča v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSŤ s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený: Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, v jej mene: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra č.k. 12C/370/2012-44 zo dňa 03.06.2013, takto

### rozhodol:

Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Nitra č.k. 12C/370/2012-44 zo dňa 03.06.2013 potvrdzuje.

Odvolací súd žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

### odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh žalobcu, ktorým sa domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy, zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenie §4 ods. 1 písm. a) bod 1, §5 ods. 1, ods. 3, §9 ods. 1, ods. 2, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 19 ods. 1, ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, §41 ods. 1, ods. 2, § 44 ods. 1, ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len Exekučný poriadok).

Žalobca sa podaným návrhom zo dňa 28.09.2012 prostredníctvom svojho právneho zástupcu domáhal od žalovaného zaplatať majetkovú škodu vo výške 175,00 eur a nemajetkovú ujmu vo výške 608,52 eura. Svoj návrh odôvodnil tým, že Okresný súd Levice ako exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po uplynutí zákonom stanovenej doby s omeškaním viac ako 330 dní. Vec bola vedená exekútorom pod exekučným číslom EX 1611/2006. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu vznikla žalobcovi majetková škoda vo výške 175,00 eur predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov vo veci správy a vymáhania pohľadávky v čase omeškania a to 70,00 eur na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, 40,00 eur na udržiavanie a správu informačného systému, 50,00 eur na administratívnu prácu, poštovné, telekomunikačné výdavky. Nemajetkovú ujmu vyčíslil na 608,52 eura, pričom vychádzal z výpočtu 55,32 eura za 1 mesiac omeškania s poukazom na nálezy Ústavného súdu, nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odôvodnil tým, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, považuje ju za spravodlivú satisfakciu.

Súd vykonával dokazovanie oboznámením sa s obsahom spisu a to: návrhom, uznesením Krajského súdu v Nitre, vyjadrením žalobcu, vyjadrením žalovaného, spisom OS Levice sp. zn. 9Er/381/2006 a zistil tento skutkový a právny stav:

Žalobca ako oprávnený subjekt navrhol písomným podaním zvolenému súdному exekútorovi vykonať exekúciu. Exekúcia bola u exekútora vedená pod sp.zn. EX 1611/2006. Exekútor podal na Okresný súd Levice žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie voči povinnému: K. C., nar. XX.XX.XXXX. Oprávnený podal návrh na zmenu súdneho exekútora, ktorý bol exekučnému súdu doručený dňa 23.11.2010. Exekučný súd výzvou zo dňa 01.06.2011 vyzval súdneho exekútora, či si uplatňuje trovy exekúcie, na čo exekútor odpovedal dňa 20.06.2011. Okresný súd Levice rozhodol uznesením zo dňa 14.10.2011 tak, že žiadosť oprávneného na zmenu exekútora zamietol, zároveň exekúciu zastavil a vyhlásil ju za neprípustnú. Proti uvedenému rozhodnutiu podal oprávnený odvolanie. Návrh na zmenu súdneho exekútora bol exekučnému súdu doručený dňa 23.11.2010. Zákonná lehota na rozhodnutie je 30 dní, teda uplynula dňom 23.12.2010, exekučný súd rozhodol dňa 14.10.2011, po 4 mesiacoch od zaslania požadovaných dokladov na základe výzvy súdu, omeškanie od podania návrhu bolo 9 mesiacov a 21 dní, nie 330 dní. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si podaným návrhom žalobca uplatňuje majetkovú škodu vo výške 175,00 eur, ktorá pozostáva zo sumy 70,00 eur na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, zo sumy 40,00 eur na udržiavanie a správu informačného systému, zo sumy 50,00 eur na administratívnu prácu, poštovné, telekomunikačné výdavky 15,00 eur na poštovné a ostatné administratívne výdavky. Ďalej si uplatňuje nemajetkovú ujmu vo výške 608,52 eur za 330 dní bezdôvodnej nečinnosti exekučného súdu /55,32 eura za každý mesiac/ z dôvodu porušenia jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobca sa podaným návrhom domáhal jednak náhrady škody a jednak náhrady nemajetkovej ujmy, ktorý odôvodnil tým, že exekučný súd nerozhodol o návrhu na zmenu exekútora v zákonom stanovenom čase. Návrh žalobcu bol dostatočne špecifikovaný v zmysle § 43 O.s.p. a zákona č. 233/1995 Z.z. platného v čase podania návrhu. Žalobca v petite návrhu uviedol, čoho sa podaným návrhom domáha, voči komu a z akého titulu. Nepredloženie dôkazov a neunesenie dôkazného bremena je dôvodom na prípadné zamietnutie návrhu, nie na odmietnutie podania. Návrh žalobcu súd nemohol ako predčasne podaný zamietnuť, pretože súd vo veci rozhodol po uplynutí 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Žiadosť žalovaného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bola žalovanému doručená dňa 30.05.2012, táto skutočnosť medzi účastníkmi konania nie je sporná a súdu je známa z množstva obdobných prejednávanych vecí. Jej znenie je totožné so znením podaného návrhu na súd, čo je súdu tiež zrejmé z ostatných súdom prejednávanych vecí, táto skutočnosť nebola v konaní namietaná. Návrh žalobcu súd nepovažoval za premlčaný, pretože návrh na zmenu exekútora bol podaný dňa 23.11.2010, žalobca sa mohol o škodu dozvedieť po 30 dňoch od doručenia návrhu na zmenu exekútora a neuplynula lehota troch rokov do podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorá bola podaná v máji 2012.

Žalobca sa domáhal náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávneho úradného postupu súdu, ktorý videl v tom, že rozhodnutie o zmene exekútora nebolo vydané v zákonnej stanovenej 30 - dňovej lehote. Súd v tomto prípade neskúmal či prišlo k prieťahom v konaní, pretože otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, je kompetentný preskúmať Ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd Slovenskej republiky na podklade ústavnej sťažnosti (resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prieťahy). Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prieťahov.

Súd v tomto konaní zisťoval, či bola alebo nebola dodržaná zákonná 30 - dňová lehota, ak nebola dodržaná, tak z akého dôvodu a či v súvislosti s prípadným nedodržaním lehoty mohla vzniknúť žalobcovi škoda a nemajetková ujma.

Štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci, ak došlo k nezákonnému rozhodnutiu, alebo nesprávnemu úradnému postupu, došlo k vzniku škody a medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou je príčinná súvislosť, pričom všetky tri podmienky musia byť splnené súčasne. Zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je zákonom č. 514/2003 Z. z. koncipovaná ako zodpovednosť objektívna, čo znamená, že zo strany oprávneného subjektu nie je potrebné preukazovať zavinenie vo forme úmyslu, resp. nebanlivosti, ale stačí preukázať, že škoda je výsledkom činnosti príslušného orgánu štátu. Vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou je vzťahom príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako priama príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. Teda nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa zákona č. 514/2003 Z. z. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku žalobcu, ktoré bolo priamo a nesprostredkovane spôsobené iba týmto postupom, ktorý by bol z hľadiska zmenšenia majetku žalobcu rozhodujúcim, teda ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, jeho majetok by sa nezmenšil. Ak žalobca tvrdí, že mu vznikla škoda, mal by mať dôkazy, ktorými by ju preukázal a za daného stavu nie je zjavné ako mohol žalobca dospieť k výške ním tvrdenej škody. Žalobcom tvrdená majetková škoda nebola nijako preukázaná, žalobca nepreukázal žiadnym spôsobom zníženie svojho majetku, pričom na žalobcovi je preukázať svoje tvrdenia. Žalobca svoje tvrdenia o škode v návrhu všeobecne popísané ani v jednom prípade nijako nedokladoval. Určenie výšky škody v návrhu nie je dôkazom o vzniknutej škode. Je na žalobcovi, aby spolu s návrhom predložil dôkazy ujmy, resp. uviedol skutočnosti, na ktorých základe bude možné podľa zákonom určených kritérií posúdiť vznik a rozsah ujmy. Súd mal za to, že k vzniku škody nedošlo a preto aj zamietol návrh žalobcu na vypracovanie znaleckého posudku na preukázanie výšky škody. Súd sa nestotožňuje s názorom, že možno priamo porovnávať nemajetkovú ujmu za nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie rozhodnutia a nárokom priznávaným Ústavným súdom SR za prietahy v konaní. Súd však nevidel dôvod, aby sa nemajetkovou ujmu a jej výškou škody vôbec zaoberal, keďže mal za to že k vzniku škody ani nemajetkovej ujmy nedošlo, jednak navrhovateľ ani vznik nemajetkovej ujmy nepreukázal, len formálne uviedol, že došlo k zániku jeho podnikateľských aktivít a jeho podnikateľských plánov, čo nebolo bližšie odôvodnené, ani preukázané.

Žalobca vo svojom návrhu tvrdil, že o návrhu na zmenu exekútora bolo rozhodnuté po 330 dňoch. Súd zistil, že o návrhu na zmenu exekútora bolo rozhodnuté po 11 mesiacoch od podania návrhu a po 4 mesiacoch o doručenia požadovaných dokladov, teda 30 - dňová zákonná lehota dodržaná nebola. Vznik škody alebo nemajetkovej ujmy nezávisí automaticky len od zistenia nedodržania zákonnej či primeranej lehoty a nestačí len konštatovanie prekročenia 30 - dňovej lehoty, pretože podstatné sú aj ďalšie relevantné okolnosti prípadu, napr. súčinnosť exekútora, oprávneného a súd mohol vo veci rozhodnúť až po zaslaní požadovaných dokladov, za dôležité okolnosti súd považoval aj tú skutočnosť, že žalobca ako oprávnený sa v exekučných konaniach domáhal vymoženia svojich pohľadávok na základe rozhodnutí rozhodcovských súdov a z rozhodovacej činnosti súdu je známe, že sa jedná o veľký počet návrhov, ktoré nie je možné fyzicky reálne vybaviť v zákonom stanovenej lehote v každom jednom prípade. Navyše v priebehu exekúcie, aj keď je podaný návrh na zmenu exekútora, ku žiadnej škode nemôže dôjsť a žalobca vznik škody ani nepreukázal, pretože pôvodný exekútor je podľa exekučného poriadku oprávnený a povinný vykonávať všetky úkony exekučného konania. Je oprávnený a povinný vo veci vykonávať všetky potrebné úkony v prospech oprávneného až do právoplatného rozhodnutia exekučného súdu o jeho zmene. Žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal vznik škody, ani príčinnú súvislosť medzi nedodržaním lehoty na rozhodnutie o zmene exekútora a prípadnou škodou.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ako aj citované zákonné ustanovenia súd návrh žalobcu ako nedôvodný zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že úspešnému odporcovi súd nepriznal náhradu trov konania, nakoľko mu žiadne nevznikli a ani si žiadne neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V dôvodoch svojho odvolania uviedol, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil a neúplne zistil skutkový stav veci. Súd rozhodol v merite veci na

základe "inšpirácie" novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenie zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústredeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia a takéto rozhodnutie musí byť zrušené. Súd bol viazaný ustanovením § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zák. č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ustanovenia § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zák. č. 412/2012 Z. z. Súd svojím rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Súd nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktoré je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. Súdu neprísluší polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Súd svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory. Štrasburský súd tiež uviedol, že dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 10 ods. 1 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 212 ods. 1 OSP bez prejednania na nariadenom odvolacom pojednávaní a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil. Zistil, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdil.

Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že predmetom konania je suma 175,00 eur, ktorej zaplataenie sa žalobca domáha z dôvodu náhrady škody a suma 608,52 eura z titulu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Ako právny základ návrhu na začatie konania žalobca uviedol škodu, ktorá mu mala vzniknúť v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Levice v exekučnom konaní vedenom pod. sp.zn. exekučného spisu EX 1611/2006. Nesprávny úradný postup mal vzniknúť tým, že exekučný súd rozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora s omeškaním 330 dní.

Podľa § 219 ods. 1 OSP, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

S poukazom na cit. ustanovenie preto odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia súdom prvého stupňa, s ktorým sa stotožňuje ako v rozsahu skutkových zistení, tak aj v časti právneho posúdenia.

Vzhľadom na dôvody odvolania žalobcu odvolací súd na doplnenie uvádza, že žalobca vo svojom odvolaní neuvádza konkrétne dôvody, v ktorých vidí odňatie možnosti konať pred súdom zo strany súdu. Z obsahu spisu napriek tomu odvolací súd nezistil, že by zo strany súdu došlo k nesprávne procesnému postupu, ktorý by viedol k záveru, že súd účastníkovi odňal možnosť konať pred súdom. Ani ďalšie odvolacie dôvody nie sú konkretizované vo vzťahu k napádanému rozhodnutiu, práve naopak,

odvolaciemu súdu je zo svojej rozhodovacej činnosti známe, že tieto odvolacie dôvody sú paušálne, uvádzané vo všetkých odvolaniach, bez ohľadu na obsah napádaného rozhodnutia.

Odvolací súd ďalej uvádza, že súd aplikoval ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení platnom v čase žalobcom tvrdeného vzniku zodpovednostného vzťahu.

Navyše odvolací súd uvádza, že žalobcovi nemohla v súvislosti s prebiehajúcim exekučným konaním vzniknúť žiadna škoda, nakoľko žalobca v čase podania žiadosti o udelenie poverenia nedisponoval platným a vykonateľným exekučným titulom, spôsobilým na vyhovie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, nakoľko z rozhodnutia exekučného súdu vyplýva, že ide o nulitný exekučný titul, ktorý bol vydaný na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky.

Vzhľadom na uvedené preto odvolací súd považoval odvolanie žalobcu za nedôvodné, a preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP a v odvolacom konaní úspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože v odvolacom konaní mu trovy nevznikli.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté jednohlasne.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.